

№ 52, 18

БЕНО-ПОЙКА

или

Различни пѣсни, сатири и га-
танки на Българскій Языкѣ

56

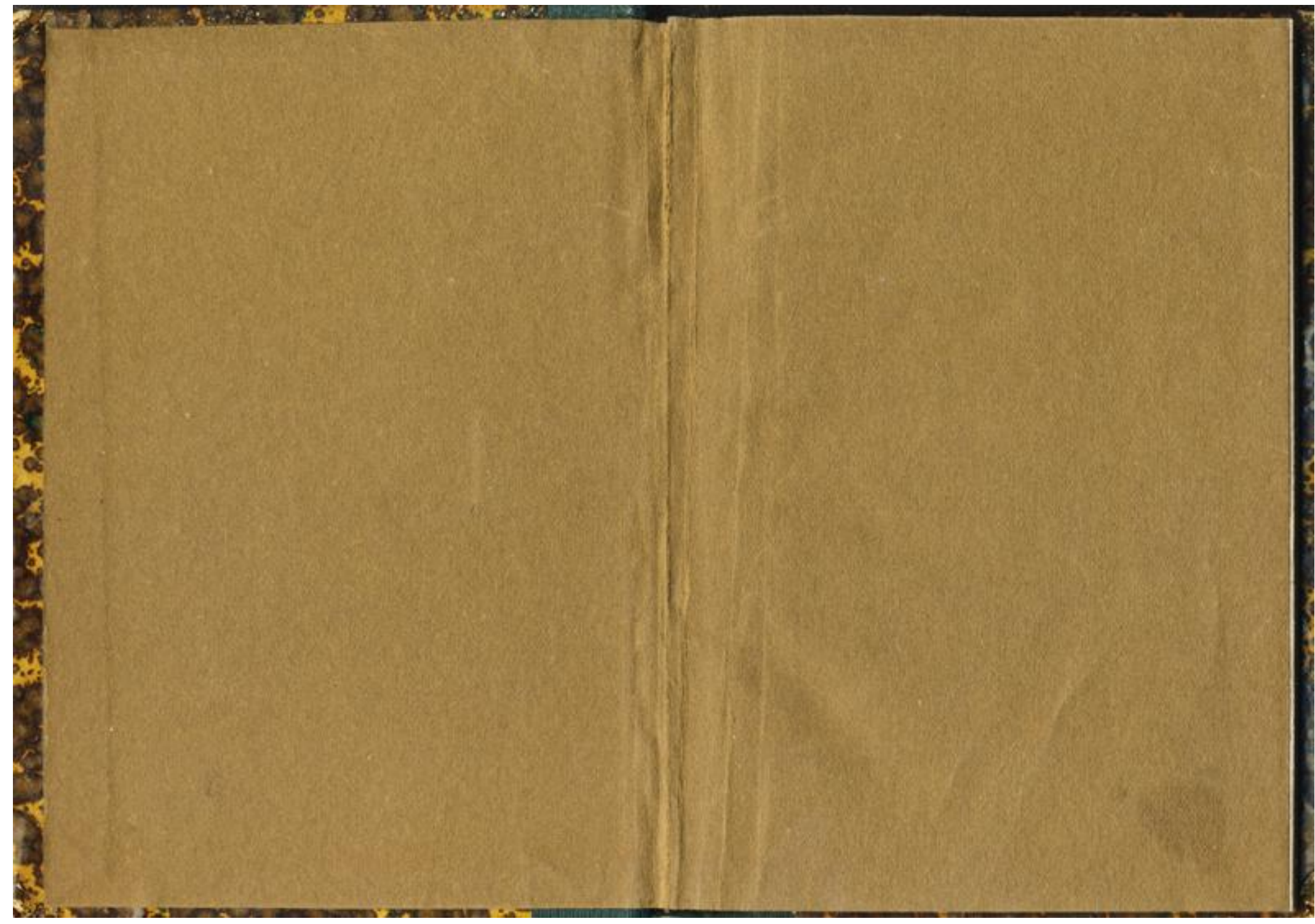
УВЕЩАНІЕ НА МЛАДОУ-ТЪ

ОТЪ

П. Р. СЛАВВЙКОВА.

БЪЛГРОВИЩЪ 1852.

XXXIII 14
412
ПѢСНО-ПОЙКА

или
Различни пѣсни, сатири и гатанки на
Българскій Ѳзѣкъ

за
увеселеніе на млади-тъ

отъ
П. Р. ОЛЯВЪЙКОВА.

БЖКХРЕЩЪ.
На книгопечатната вкъта на Митро-полѣа.
1852.

ПѢСНО-ПОІКА.

Бѣлгаріе, Бѣлгаріе,
Весели сѧ пѣснь пѣй,
Гласъ ѡ небо да сѧ скіе
“Да Ѣлтана намъ живѣи.”

Текѣ Него Подарило
Царь сѧ изѡщны доверны,
Да поднегово-то крыло
Ты минѡбашъ тихи дни.

Вто время и сполѡка
Пягъ Онъ прави сѧ трѡдове,
Ты пристѡпвай кѡмъ надѡжъ,
Олѡшай, мѡдрость та хове.

Простота-та да исчезни,
Выкай Мѡжи на олгаръ,
Живѣ да еждѣ твой любезный
Милостивый Господарь!

*

Какъ видѣхъ твой-тж красотж
 Свѣта ми стана тѣсень,
 Не ми е драга пролѣтъ-та
 Ни Славейска-та пѣсенъ.

Не гледамъ рѣжа-какъ цѣбти,
 Ни вѣтрѣцъ какъ повѣва,
 Нито листѣцъ-тж какъ трепти
 И какъ са полюлкѣва.

Все тѣй азъ мысли-ж ношъ и денъ
 Какъ да ти са откри-ж,
 Че сѣмъ отъ теке злѣ раненъ,
 И какъ щж са хатри-ж.

Отъ мойтѣ дѣмы никой рѣчь
 Вѣдинъ не ти доноса,
 Защо отъ теке на далечъ
 Азъ клетый милость проси-ж.

Лѣти ли птиче околъ менъ,
 Ож сѣлзи, сирмахъ, го моли-ж,
 Да ти докаже зарадъ менъ
 Да чѣи-ж твой-тж воли-ж.

Край мене вѣтрѣцъ ако вѣй
 Ожъ плачь го принѣждавамъ,
 Да дойде да ти обѣви
 Какъ Богъ дѣхъ предавамъ.

Минѣва денъ, минѣва часъ,
 Време-то си отхажда,
 На мом плачь и жалный гласъ
 Вѣдинъ не са укажда.

Все тѣй ли азъ да гори-ж
 И да въздышамъ тайно,
 Безъ време да са умори-ж
 И тебъ да е нехнойно.

Отъ вѣйнихъ огненнихъ люковъ
 Денъ и ношъ на мжжъ?
 Доволно. Гровъ готовъ,
 Смъртъ сладостна разлжжа.

На, тихій вѣтрѣцъ отъ горж-тж
 Междѣ листата шѣмоли,
 И нежный слабий край вода-та
 Чѣвствительны-тѣ весели.

Но азъ безъ тебе, о любезна!
 Посреду такви пріятности,
 Жалкі-ж, тжж, скжре-ж, чезнж,
 Катъ мысли-ж твой-тѣ хѣбости.

Сега ави са, о прекрасна!
 И райскъ хѣбость покажи,
 Та мой-тж тѣготъ ужаснж
 Васъ гледъ любезный уклажи.

Жви са каръ сега предъ мене
 И слязи-тѣ ми окжрши.
 Доволно мжжж, съ жалкѣны,
 На край време ма утѣши.

Яко че ми си смърть рѣшила,
 Задрѣгнго джржишъ любовъ,
 Блаженствѣй, дѣщице мила,
 За тебъ на смърть сямъ азъ готовъ.

По вола-та ти тжй да стане,
 Вжсъ твой-то има на уста
 Послѣдне-то мое дыханье
 За тебъ отдащъ въ тѣкъ мѣста.

Помни-ж, помни-ж, мило лице,
 Онзи сладкій мени часъ,
 Предъ раздѣла-въ часъ послѣдний
 Разговора междѣ насъ.

Быстри слязи като нжборъ
 Какъ течахъ нжъ очи,
 Катъ ми дѣмаше не тржгбай
 И отъ менъ са нѣ далечи.

Твой-жтѣ погледъ какъ лжщеше,
 Какъ свѣнтахъ ти косми!
 Колка хѣбавичка беше
 Ож алены-тѣ си страны!

Твой-та сетна-та цѣлѣвка
 Вщъ въ уста-та ми гори
 Ты отъ нейно-то пламтѣкнѣ
 Мой-тж вѣрность разжери.

Бдалеченъ отъ кащнинъ,
 Отъ мило първо лице,
 На тжзи чѣжда-та страна
 И радость къ менъ не иде.

На, весела е пролѣтъ-та
 Приятно е време-то;
 Но тъменъ е за менъ свѣтъ
 И тъжно ми сърце-то.

Въ горж-тъ слабий ако пѣй
 На жалость отговаря,
 И тихій вѣтрещъ ако вѣй
 Озлазы-тъ ми сжеара.

Шумливи росни вѣтрове
 Тжги нераспилаватъ,
 Градински, полски цвѣтове
 Не ма развеселяватъ.

Отъ тѣкашны-тъ красоты
 Вѣдна не ма приближа,
 Възми тѣхъ сърце-то не лѣти
 Не можъ да ги окича.

Догдѣ-то ходи-ж по свѣта,
 О милинка дѣщице!
 Не ти забравамъ хѣбостъ-тъ
 Засмѣно-то ти лице.

Колко да бѣдѣ на далечъ
 И гдѣ-то да са скитамъ,
 Въ уста ми е единика рѣчъ,
 Да ли си вѣрна пытамъ.

Кога щѣ дойдѣ у дома
 На бащинъ дворъ да седнѣ,
 И тѣбѣ, ликава мома!
 Засмѣнѣ да погледнѣ.

Това азъ мысли-ж секи часъ,
 И сичкій свѣтъ ми тѣсенъ,
 Кога щѣ чѣи-ж твоа гласъ
 Любовнѣ-тъ ти пѣсенъ.

Да но еи далѣ Божъ милостивъ
 Нахадѣ да са забърнѣ,
 Паримъ еднижъ догдѣ сѣмъ живѣ
 Ох любовъ да та пригърнѣ.

Ох какѣж мъчителнѣ тжгѣ
 Отъ тѣбѣ са далечъ сѣга,
 Оставамъ тѣка радость-тъ
 При твой-тъ нѣжнѣ красотѣ.

Кога любовъ са халичи
 Щжтъ рѣкнжтъ сълзи отъ очи,
 Не ще ги види никой тѣхъ,
 Изъ щж ги рони-ж потаенъ.
 Въ кого, въ кого тогасъ щжтъ тѣ
 Вжхѣдн жалостъ зарадъ менъ?
 Щж да останъ азъ самси,
 Живота ми, горкана си!
 Като вечерница звѣзда,
 Ще угасне тихо на всегда.
 Прощай, прощай въ той сетный денъ
 Можъ да нь потжжишъ ты за менъ.
 Щешъ хвърлишъ клетвъ и любовъ,
 И новъ прѣатель ти готовъ.
 Прощай, прощай въ найдирный часъ,
 Че на отслаква мой-а гласъ;
 Далечъ отъ тебъ на младинъ
 Щж да жибѣшъ съ тежчинъ;
 Тамъ любовъ та ще ма затрый,
 И хладный гробъ ще са открий,

Ще са расчѣи надгробный гласъ
 И за до край щж млякнж азъ.

Днесъ, мило лице, е зарадъ мене
 Белкимъ за тебе денъ нажаленъ,
 Изъ щж да тржгнж и та оставамъ,
 Горчиви сълзи за тебе текжтъ.

Не дей закрава Бога да молишъ
 Да но са забвирнж живъ и здравъ,
 Да та прижрнж, да та цѣлбнж
 Вднжжъ по устни дважъ по страни.
 Твоа косичникъ съ менъ щж да носи-ж
 Щж го пази-ж въ пахъ до гърди,
 Щж да мѣ давамъ сладкъ цѣлбвкж
 Преди да лѣгнж сънь да заспи-ж.
 Яко ли нѣкакъ не са забвирна
 И ти остава стѣданный гробъ,
 Пролей надъ не го двѣ капки сълзи
 За твоа вѣренъ любовникъ младъ.
 Недей закрава монтѣ мжки
 Толкъсь годишнж-тж ми любовъ,

Че са заклехмы ведно да бѣдимъ
 Да са скремы въ еднѣ дѣшъ.
 Не дѣй забрава че си са клепа
 Да ми опадишъ вѣрна любовъ,
 И азъ са заклевамъ на любовъ тѣ си,
 Че щѣ та имамъ на сирце.
 Да не умира твоѣ-та клетва,
 И да не тѣришъ ты дрѣгъ вѣнецъ.
 Горь на неке-то щемъ са пригърнемъ
 И ще живѣемъ и двѣма тамъ.

Воніос ехаса.

И да си останала
 На младость ты вдовица
 Пакъ отъ сички-тѣ момн
 Ты по си хѣбавица.
 Отъ мжжъ си лишена
 Но не и отъ хѣбость,
 Твой-то красно лице
 Пакъ любовъ распала.

Яхъ отъ тебе съмъ раненъ
 Жално плачъ ката денъ.
 Яхъ! кога-та види-ж азъ,
 То ми ясно слънце грѣе,
 Като тѣ не види-ж пакъ,
 Редомъ ми тъмнѣе,
 Ты си ясно слънце,
 Ты си красный мѣсѣцъ
 И на мой-тѣ дѣшъ
 Ты ми си дѣшица.
 Тебе люки-ж отъ сърдце,
 Тебѣ простирамъ азъ рѣцѣ.
 Да бы пленъ былъ свѣта
 Възъ дрѣги хѣбавицы,
 Ты ще ми си на сърдце
 Въ твоѣ-то красно лице.
 Яхъ не знаешъ, пиле,
 Колко-та окичамъ!
 Не ма стѣбай, дѣшо,
 Оамъ да са затри-ж.
 Въ тебе люки-ж този свѣтъ

Ты си мой животный цвѣтъ.
 Бога моли-ж сиромашъ
 Да но тѣ не гдѣ срѣшнѣ,
 За да ти изрекѣ
 Окирѣ тѣ си не утѣшнѣ,
 Я пакѣ кат' тѣ срѣшнѣ
 Дѣмы-тѣ забравамѣ,
 Жаленѣ поглядѣ мѣтамѣ,
 Отѣ сирдце въздышамѣ.
 Яхѣ отѣ поглядѣ разкери,
 Оѣ мене милость ты стори.

Отиде ми дѣшица-тѣ.

Горѣхѣ, въздышахѣ и мѣлачахѣ
 На тебѣ имѣхѣ надежда,
 Сигисѣ - тогисѣ ахѣ сиромашѣ
 Змилано тѣ поглеждахѣ.
 Не видѣли мой-тѣ сѣлхѣ, ты, горчивы?
 Не разкрасли мой-тѣ дѣмы мѣлачаливы?
 Що не смѣлишѣ зарадѣ мене

Катѣ сѣмѣ толко изгоренѣ.
 Кога не сѣмѣ ти либе милѣ,
 Кога тѣ не намырамѣ,
 Защо ли сѣмѣ сѣ ахѣ родилѣ,
 Защо ли не умирамѣ?
 Яхѣ да плачѣ, ты пакѣ да сѣ смѣшѣ,
 Яхѣ да умирамѣ, ты пакѣ да живѣшѣ!
 На дѣшѣ-тѣ ми зѣми,
 И отѣ мѣки отърви.
 Да ли ще бы дѣбѣ на свѣтѣ
 Какѣ мене да тѣ люби,
 Оѣ такѣ сѣрдечнѣ теготѣ
 Живота си да гѣби!
 Грога наклижавамѣ пакѣ не сѣ жалѣ-ж,
 Отсѣбѣнѣ тебѣ нищо дѣбѣ не милѣ-ж,
 Твой да бѣдѣ, искамѣ, робѣ,
 Я бѣхѣ тебе жалѣ-ж грогѣ.
 Оѣлхѣ проливамѣ какѣ рѣкѣ,
 Отѣ мѣки сѣмѣ исѣхнѣлѣ
 Послѣшай да ти изрекѣ,
 Догдѣ не сѣмѣ изѣхнѣлѣ:

За тебе умирамъ, нѣжна глѣженце,
 Долѣ въ гроба слихамъ за твое-то лице,
 Яхъ прощай, свѣте мой,
 И у гроба такъ съмь твой.

Отвѣтъ на вѣтре вѣнчаній.

Момакъ младый, пѣвче скърбный,
 Чѣхъ азъ твоа тжжый гласъ,
 Отъ выскости небеси
 Отговарамъ този часъ.
 Отъ какъ бѣхъ ви охарила
 Въ вѣрно лице найнапредъ,
 Отъ тогава все пригледвамъ
 Любовъ та е въ първый редъ.
 Личе ти е твърдѣ вѣрно,
 Вѣрно ще е и до край,
 Дори гледа ясно слѣнце
 Дрѣгиго не ще познай.
 На прохорца поглежда
 Отъ зоры до тъмнини,

Все за тебе е въ надеждѣ
 Тамъ въ далечны-тѣ страни,
 Тебѣ желае, тебѣ ожида,
 Тебѣ мысли ночь и день,
 И ржѣкъ кымъ тебѣ простыра
 Гдѣ-то си удаленъ.
 Пхана и дѣша-та съ вѣрность,
 Охрѣце съ искреннхъ любовъ,
 Въ нѣжны чѣвства не помысла
 За любовникъ дрѣги новъ.
 Хладный вѣтрецъ, като вѣе,
 Той на легки си крылѣ,
 Възъ въздышкхъ нейнхъ, носи
 Споменъ какъ сте бы были.
 Личе ти е твърдѣ вѣрно,
 Ътѣши са не тжжи,
 Ожѣхъ вѣрность кымъ то него,
 Ты си дѣженъ, покажи.
 Яхъ отъ него съмь заклетъ,
 Яко че мѣ измѣнишъ,

Да не грѣи-ж по зѣмета

Катѣ са съ дръгѣхъ веселишь.

Звѣрѣда полнощна.

Видѣхъ и познавахъ (има) първо лице,
Че отъ любови тѣ ти азъ съмь са лишилъ,
На свѣта за мъжъ азъ съмь са родилъ;
По докрѣ да нь съмь былъ катѣ не съмь ти
милъ.

Помнишь катѣ ми кажа, о моя любезна!
Оичкъ си любови за мене ти държишь,
Гдѣ съ твой-те дѣми? что сега мълчишь?
Яхъ, такъвъ ли родъ си тѣй да ма горишь!

Знаешь ли като бѣхъмы двамъ на разходка,
Камъ ми са вѣреше моя си до край.

Твой-та адна клетва толкози ли трай?

Или ти са стрѣва какъ и-ж Богъ нехънай.

Яхъ тогасъ ти кажахъ че не съмь имотенъ,
Ты ми са кълнеше бехъ имотъ съмь твой,
Вижь сега кждѣ си. — Кой остава мой?
При таквиъхъ клетвы какъ живѣшь спокой?

За имотъ за слава мене ты оставаши,
Нека тѣй да бжде, моя й грѣхъ готовъ,
Ты намѣрили щешъ мой-ж-тѣ любови
Въ того що избираши за любовникъ новъ?

Вѣтний пѣть прощавай е то азъ умирами,
Въ смрътний часъ отгорѣ тебе моя знами,
Охъ твой-то сладко има Богъ дѣхъ щѣ дамъ,
Вще са надѣвахъ мой да бждешъ тамъ.

Отъ какъ нѣжно ма погледнѣ
Охъ сладкогледни очицы,
Гдѣ то ходи-ж, гдѣто седнѣ
Нето знаи-ж, не личи.

На сърдце ми люта рана,
Бѣниъ пламъкъ у гърди,
И тѣрпенье не останѣ
Видѣхъ зло-то покѣди.

Да мълчѣ са самъ умирами
Толкогъ огнь са не крый;
На, влюкленъ съмъ въ тебѣ открывамъ
Охърдишь ли са? — Ты ма уейи.

Знамъ, премилочка дѣшницѣ,
 Че не си свободна знамъ,
 И за твой-то красно лице
 Не щжтъ откѣпъ за да дамъ.

Тжй като е цю да стори-ж?
 Набчи ма, пиленице!
 Милость! милость! тебъ говори-ж,
 Въ огънь павъ тѣи сѣрдце.

Най напредъ, катъ да за люки-ж,
 Тебе видѣхъ на свѣта,
 И кѣхъ тебе щж съ изгѣби-ж,
 Като рѣжа въ пролѣтъ-тж.

Мой животъ е твой-та вола,
 Дай и-ж да са утѣшж.
 Помощь! помощь! доръ са моли-ж,
 Че останахъ кѣхъ дѣшж.

Само тыи что-то можешь
 Тѣка да ма сѣженишь,
 Яко ли ми не поможешъ,
 Като мрж, ела ма вѣжъ.

А снѣй мѣсѣцъ пакъ изгѣрка,
 На неки-то времъ звѣздан;
 Я мома-то цю жѣли-ж
 Тѣкъ предъ менъ са не вѣсти.

Жадный погледъ не намыра
 Тжсъ цю любви отъ сѣрце;
 Но погасва и умира
 Въ быстры слъзы по лице.

Гдѣ да нѣж, да са дѣнж?
 Въ тжсъ странъ удаленъ,
 Самъ отъ горестъ сѣхнж, вѣнж,
 Какъ окршенъ листъ зеленъ.

Яхъ далеко е земе-та
 Гдѣ-то съмъ са азъ родилъ,
 По далеко е предмета
 На сѣрдце цю ми е милъ.

Но негасне отъ пространство
 У гърди любовный жаръ,
 Като фениксъ съ постоанство
 Жално плачж за дѣбгаръ.

На, дѣша-га ми отслабѣхъ
Отъ да тѣжи всакой дѣнъ,
Помощь, помощь е потребаена
Отъ онѣхъ цю сѣмь влюбенѣхъ.

Познахъ че си невѣрнихъ
Щѣ плачѣ и сълзи-ж;
Но знай че пакъ не можѣ
За да тѣ на мрази-ж.
Какъ можѣ да не любѣ-ж,
Катѣ любѣ-ж отъ сѣрдце?
Какъ можѣ да нѣ на виждамъ
Прекрасно-то лице?
Не виждамъ азъ че любѣшихъ
Предъ мене дрѣгнѣго,
Търпи-ж, и не забивдамъ
Нито на едного.
Люби и сѣ предавай
Въ невѣрны-тѣ рѣцѣ,
Оъ време щешъ да познаешъ
Тѣй вѣрно-то сѣрдце.

Яхъ мѣлкомъ щѣ въздышамъ
Какъ африканскій рѣкъ,
Вълхы щѣ рѣни-ж тайно
Щѣ бѣдѣ твой до грѣкъ.
Вданико утѣшенѣе
Щѣ бѣдѣ зарадѣ мѣнѣ
Оъ време че щѣ мѣ смѣслишъ
Да сѣмь сѣга презрѣнихъ.

П и с м о.

Яхъ! прости мѣ, о дѣшницѣ,
Яко сѣмь тѣ огорчилъ.
Що отбращашъ красно лице?
Що не сѣмь ти бече милъ?
Радостно мѣ не посрѣщашъ,
За любовь ли поманъ? —
Като че мѣ не усѣщашъ
Та погледвашъ на странѣ.
Отъ какъ си сѣ проманила
И немѣслишъ зарадѣ мѣнѣ,

Не останж вѣ мене сила
Да въздышамъ ката денѣ.

Както вѣне и улита
Аѣтно цвѣте бѣжъ росѣ,
Тѣй като си ты сѣрдита,
Яжъ оставамъ бѣжъ дѣшж.

И да съмъ былъ азъ причина
Че са толко прогнѣкви,
Не оставай да загинѣ
И грѣха ми забрави.

Яжъ за мое-то сѣмнѣнье
Быхъ наказанъ до сега.
Отига толко отмѣстенье,
Ожжаленье отъ сега.

О т в ѣ т ѣ

Ож вѣрнѣ клетвѣ ма измами
И прѣзга сѣхъ сѣлажы
Та спечели люковѣ-тѣ ми
Че подирѣ ма намражи.

Какъ тѣй скоро ты забрави
Оладки дѣми и люковѣ?

Яжъ да плачѣ ма остави,
Залови прѣателѣ новѣ.

Катѣ та люкажъ азъ сѣрдечно
Ты отъ менѣ са отѣкли,
И да теглѣ-ж тѣка вѣчно
Вѣ люти мѣжки побали.

Шото знаешъ бѣчѣ хортѣбай,
Омѣйса че си покѣдилѣ,
Катѣ въздышашъ поманѣбай
Ты комѣ си былъ най милѣ.

Шо было са сичко мина,
Знай, лалето прѣцѣвтѣ,
Пѣрвомѣ твоѣ-та Катина
Днесѣ е дѣрѣга не е та.

Ты цю стори ѣ азъ на правихъ,
И сѣрце са не нови,
Вече ажи та забравихъ
Тѣй и ты менѣ забрави.

Гиздаво момиче,
Б'кло Иваниче!

Вчера та вид'хъ, 2

На чардакъ с'деше,
Б'къ пам'къ предеше,

В'крвай, изгор'хъ! 2

Оъ черны-т'к очички,

Оъ б'клы-т'к р'чички

Зл'к ма устр'кли;

Оъ т'жненъ снажицъ,

Оъ р'хавъ косицъ

Люто ма рани.

Като та изминахъ

Оакашъ че загинахъ,

Все въ огънь стои-ж;

Гд'то да отидъ

Тебе катъ не види-ж,

Все сълзы леи-ж.

День и ноцъ Балибвамъ

Тебе поамбвамъ,

Твой-тж красно-тж;

В'крвамъ, и говоръ

Нема др'га втора

Катъ тебъ на св'та.

Тжй да знашъ, д'щице!

Че за твой-то лице

День и ноцъ гори-ж;

И за твой-т'к бежды

В'крвай, отъ прежеди

Самъ цъ са умори-ж.

Въ т'жзи страстъ любови

Охъ стр'клъ отрови

Люто съмь раненъ.

Виждъ ма колко съхънъ!

Окоро цъ издъхънъ

Младичакъ зеленъ.

Яхъ! нед'къ, д'щице,

Млада х'бавице!

Отига ма гори

Малко посмисли са,

И за менъ смил са

Та добро стори.

Черны-тѣ очички,
Бѣлы-тѣ гърдици

А ги покажи.

Вѣрно, безъ пристрѣвка
Оладичкѣ цѣлѣвкѣ

А ми харижи.

Озѣ лице за смѣно,
Вѣмъ сѣрце огнѣно

Ти хѣ погледни;

На рѣцѣ прострени,
До гърди ранени

Кротко полегни.

Настояща-та пребедена отъ Т. Н. Ш.

Отъ гдѣ да наченѣ, о любезна моя!
Да ти исприкажѣмъ съ нѣкой леснинѣ,
Оички-тѣ си мѣки, малки и голѣми
Кой-то азъ теглѣмъ въ мой-тѣхъ младинѣхъ.

За таквази слѣчка, трѣвеа и набѣка
И не бѣсна мѣдрость — нѣкой умъ высокъ;

Но и мой-тѣхъ мѣки за тебѣ, мило любезе,
Щѣтъ до ми послѣжатъ за добри урокъ.

Петъ години има отъ какъ започена
Озъ мене да сѣ бори тѣхъ лѣковна страсть,
Докъдѣ ма принѣди, като лѣдѣ да ходѣмъ,
И тѣхъ да живѣмъ-жъ все подъ нейнѣхъ власть.

Имашъ чѣданъ хѣбостъ, и голѣмъ хитростъ,
Не сѣмъ виждамъ дѣбѣжъ такъ-жъ хѣбѣжъ.
Хѣбава, прекрасна дѣвоица, прелестна
Не вѣрѣвамъ да има дѣбѣга на свѣта.

Отъ сѣрдце въздышамъ, и за тебѣ питамъ,
Кога щѣ би ти дѣ-жъ красно-то лице,
Ношемъ та сандѣвамъ, и та споменѣвамъ;
Вто че владѣешъ ты мой-то сѣрдце.

Много ти сѣ моли-жъ, азъ любезна моя!
Вѣрно да ма любишъ както и азъ тебѣ,
Чѣсто да ми пишишъ, да ма не забравѣшь,
Че умирамъ скоро отъ жалѣжъ за тебѣ.

И до нѣкой время, катъ почѣишъ за мене,
Чи мой-тѣхъ младость прѣскѣе-жъ смѣрть;
Вла ми на грѣба да помолишъ Бога

За мене злочестенъ да ми ѣ лека прѣсть.
 И ако да искашъ на грѣхъ да избѣкашъ
 За тебѣ, мило либе, отъ жалость горѣ
 Отъ грѣхъ щѣзъ искочѣ на грѣхъ-тѣхъ плочѣ
 Само да тѣ видѣ-жъ и пакѣ да умрѣ.

На Тѣрски и народни гласове съ пѣжѣтъ.

Врема има какъ тѣ обичамъ,
 (Има-то ти не наричамъ).

Любовъ-тѣхъ си не показвахъ,
 Почета ти азъ заахвахъ;
 Любовъ-тѣхъ ми не бѣгади
 И дрѣги-мѣ любовъ дади.

Да прѣгърпѣ-жъ немамъ силѣ,
 И умирамъ дѣшо мила!
 Кат' отѣбашъ кѣмъ вѣнчило,
 Щешъ мѣ срѣкшишъ на носило.

Ты до либе и подѣ вѣнцѣ,
 Язъ за тебѣ стѣдени мрътвѣцѣ;

Ты подъ Бѣло, азъ подъ Саванъ,
Ты при мѣжѣ, азъ въ гробѣ равнѣ;

И у гроба пакъ т' окичамъ,

Отъ тебѣ сѣ не отричамъ.

Дай на лицѣ бѣлы страны,

Я на сѣрдце мѣнь помани;

Яко ли мѣ непоманешъ,

Да н' осѣмнишъ но да умрешъ.

Тѣла-та ны като умрѣтъ

Дѣши-тѣ ни да сѣ скрѣтъ.

Подобъ. Вечералъ сѣмъ Господ-
скъ вечерю.

Сладко лицѣ, милачка дѣшице!

Въ огнѣхъ горѣ-ж, мило лицѣ, за твое-то лицѣ;

Въ кѣщи ли сѣмъ, или на дѣгена,

Твой-то лицѣ, мило лицѣ, бынѣги пред-
мѣна.

Ракотѣ-ж ли, или сѣ почиbamъ,

Тебѣ мысли-ж, м. л., и сѣнь нехаспиbamъ.

Дѣоты мѣжи азъ за тѣбѣ влачъ,

Дѣно-нощно, м. л., все за тѣбѣ плачъ.

Сѣлазы ли-ж, отъ все сѣрце тѣжж.

Бога вѣрбай, м. л., тѣй е не тѣ лѣжж.

Нигдѣ, никакъ рахатъ не намирамъ

Тѣй да знаешъ, м. л., че за тебѣ умирамъ

Кат' тѣ сѣрѣшнахъ снощи край рѣчицъ,

Бѣло платно, м. л., носаше въ рѣчицъ;

Отъ тѣй платно саванъ да ошѣшъ,

Тѣло-то ми, м. л., сѣ него да покрѣшъ,

И надъ него сѣлазы да пролѣшъ

Баръ тогохъ, м. л., да мѣ пожалѣшъ;

Слѣдъ смѣртѣ тѣ ми ако сѣ оженишъ;

Да не тѣжишъ, м. л., не то пакъ да вѣ-
нишъ,

Сѣхъ стѣпаннѣхъ въ люковъ поминѣбай,

Сѣгисъ, тогисъ, м. л. за мѣнь поминѣбай.

Язъ отъ гроба Бога цѣхъ да моли-ж:

Да ти кѣдѣ, м. л., сѣчко-то по боли-ж.

Пчелка златаа что ты жужиши!

Шо си кахжна, мила дѣщице!

Шо тѣй повѣнх твой-то бѣло лице?

Шо черни очи павкатх ихъ роса.

И сѣлхы бѣршешх сѣсх рѣсх кѣсх?

Яхъ, сладко пила и нажалено!

Шо ти й сѣрдце-то толкогх ранено.

Обѣта забрави, радость не рачишх,

Ваде вѣхдышашх и жално плачишх.

Яхъ! за шо проливашх тѣсх сѣлхы горчибы?

Тѣхы сладкы уста шо сѣ мѣлчалиби?!

Шо не ми продѣматх дѣмх разговорнх,

Дѣмх разговорнх и радости-творнх?

Да ль нехнашх, пила, колко сѣ години

Какх та скрытомх любви-ж бѣз' да ми отмини?

Яхъ не сѣмх ти кахалх, но ты не разкраси

Че твоа-та хѣбость сѣрдце-то ми пали?

Яко мѣлчх, пила, има да н' нарычамх,

Да ли не угади колко та обичамх?

Какх сѣга да глѣдамх сѣлхы да проливашх

Денх и ноцх, дѣщице, бѣз' да си почивашх?

Твоа-та постелка отх сѣлхы прогнила

Тѣй кога е, пила, какх да нь ми си мила?

Мила ми си, дѣшо, мило ми си пила!

Твой-тѣ быстри сѣлхи злѣ ма сѣ раниле.

По малко ма тежхтх хорски лоши дѣми,

Но твой-тѣ сѣлхи капи-хтх катх крошѣми.

Мине си забравишх тѣе да жалѣ-ж,

И не са надѣвамх че щѣ оживѣ-ж.

Яко непечатѣ-ж твой-тѣ черны очи,

Ох огиннх цѣлѣвкх сѣлха да нь искочи.

Сѣшо като Грѣцкх-тѣ.

Черны очи имашх, моме, и росх косх,

Междѣ дѣтѣ-тѣ нѣнки, моме, еднх лѣнх

златх.

А да ми харижешх, м. тѣхъ лѣнх злѣтх,

Кат' рокх щѣ слѣгѣвамх м. на твой-тѣ врата.

— Не ти 1-ж харишвамъ, лике, не ти 1-ж
продавамъ,
Но самъ да та мжжъ, лике, ца ти 1-ж по-
кашвамъ.

— Кат' не ми харишвашъ, моме, тжс' зла-
тж лѣнж,
Дай ми баримъ боли-ж, моме, салъ да 1-ж
цѣлашна.

— Кой-то си цѣлашни, лике, тжс' лѣнж
златж,
Въ кѣниж огънж пламбатъ, л. неговн-тѣ бѣта.

— Нека да си пламбатъ, моме, нека да
догоратъ
Яне тжй напраждно, моме, салъ да ма умо-
ратъ.

Като, стонъ тафонъ мѹ епано.

Вчера като си премина

По край нашж-тж градинж

За да идешъ на расходъ,

Видѣхъ твой-тѣ черны очи,

Видѣхъ твой-то бѣло лице

Наросено съ маргаръ потъ.

Олхнице-то надъ тебъ трепташе,

Хѹбость-тж ти то почита

Бѣлы гърди не горы;

За расхлажд тихій вѣтрѣцъ

Легко вѣе и играе

Оъ твой-тж бѣла пахвичж.

Твоей-та скжршена снажица,

Твоей-то тжненко-то крѣстче.

Кат' прѣстѣпвашъ съ люлій.

Яхъ! да бждѣхъ азъ коланчи

На твоѣ-то тънко крѣстчи

Да съ обывамъ околъ тебъ;

Или да бждѣхъ азъ вѣвчица

На жлатичкы дѣто носишъ

Върхѹ снѣжны гърди.

Да съупирвахъ, да цѣлавахъ

Бѣлы нѣнки по зрѣнца-та

Катъ трандафелъ алены;

Да та пытахъ сладко лике,
 Да ли помнишь катъ ми рече
 Ох твой-тѣ сладки устица:
 Да са люкимъ мы до грока,
 Да прѣждѣтъ нераздѣлни
 Наш-тѣ клети сѣрчица.

Като: бюлюлюмъ алтѣнѣ кафеете.
 Послѣшай лике вѣрнѣ рѣчѣ,
 Що вѣгашъ толко на далѣчъ?
 Яхъ! тѣй защо ли тѣй, за кой ли сѣкѣнъ?
 Хайде, хайде, мило лике, за еднѣ любовѣ.
 Послѣшай и добро стори,
 Не знашь ли че ма изгори?
 Яхъ тѣй защо така, за кой ли сѣкѣнъ
 Хайде, хайде, мило лике, за еднѣ любовѣ.
 Отъ какъ сѣмъ тебе запозналъ
 Яхъ сладкѣ сѣнъ сѣмъ не заспалъ....
 До кога да сѣмъ изгори!
 Охъзы да леи-жъ всеки днѣ?.....

Днѣ и нощѣ все тѣжѣ,
 Омили ма, пиле, до кога?....
 При толкосѣ мили хѣкости,
 Въ сѣрдце ли милостѣ немашъ ты?
 Послѣшай, момне, жалный гласъ
 Що плачѣ, выкамъ всекѣй часѣ.
 Омили са че сѣмъ изгори
 Омили са и ела при менѣ.
 Яхъ тѣй защо ли тѣй, за кой ли сѣкѣнъ?
 Хайде, хайде, мило лике, за еднѣ любовѣ.

Махъ юзюне ашикѣмъ.

Роса кога ахъ желат-жъ,
 И за ни-жъ едѣмъ траи-жъ;
 Ты и-жъ имашъ райко птиче,
 Но на тѣкѣ не прилича;
 Разпавти и-жъ, обывѣй ма,
 Катъ умирамъ сѣживимъ.
 Черны очы ахъ обывамъ,
 И зарадѣ тѣхъ въ огнѣ тичамъ: —

Ты ги имашъ, сладко пила!
И крава тж ми тк сж йспила;
Харижи ги ты на менк
Живота ми да не вкне.

Алы страны ази люк-ж,
И за ткхъ си здравье гски-ж: —
Ты ги имашъ, мило лице!
И за менъ сж тк у текк;
Дай ги менк, о, дшине!
Оичко скшпомъ сж екло лице.

Бклы нанкы азъ мнл-ж,
И за радъ ткхъ вкнж, таки-ж:
Ты ги имашъ, милый свкте!
Какъ трандафелъ китка цвкте.
Раскопчей ги покажи гы
И на менк харижи гы.

Тамбзрасж капактанъ.

Не распръсвай (нмрк) тжсхъ косица,
Не останж (. . .) вж менъ дшине.

Мизнано лице,

Дрекнано пила!

И до грокъ шж тебъ да обывамъ, свкте мой!
Не повдигай . . . выты вкжды,
Не ма тврай . . . вж зло премкжди.

Мизнано лице, и проч.

Не възпретбай . . . тксхъ ржнички,
Не ранабай . . . тксхъ гжрдички.
Не погледай . . . сж очы черны,
Вж менъ сж рани . . . не исцклани.
Катъ ти види-ж . . . азъ лице-то,
А дж ми капи . . . на сжрце-то.

Мизнано лице,

Дрекнано пила!

И до грокъ шж тебъ да обивамъ, свкте мой.

Оахатъ ючте чикма юла.

А не ставай рано вж хорж
И не ходы на чшора.
Какъ сж вке тжсхъ косица ркхава!

Млада дѣшо, что е отъ тебѣ тоба?

Оирмахъ цю ми дойде до глаба!

Гизе мой,

Отъ менѣ са не кой,

Применѣ ела стой,

Яхъ до гробѣ сѣмѣ твоей.

Тѣнка снѣга, роса кога,

Яхъ, не могъ да понесъ!...

Бѣло лице, черни очи,

Кѣмѣ кого ли ще посочи?...

Вѣгги вѣжди, мекѣ гжрди,

Молѣ-ж-ти са не са сѣрди.

Какъ са вѣе тѣсѣ косица рѣхава!

Млада дѣшо, что е отъ тебѣ тоба?

Оирмахъ что ми дойде до глаба!

Лиге мой, и прч....

Межебръ оладѣмѣ кенѣ кирѣ гюле.

Какъ да тѣрпи тоба сѣрдце,

Да та гледа въ чѣхъды рацѣ?

Денѣ й ношѣ сѣлѣи тѣхѣтѣ,

Живота ми кѣмѣ гробѣ блекѣтѣ.

Оѣ черны очи катѣ ма ѣстрѣли

Отъ дѣша ма ты отдѣли;

На ли й ѣхѣкѣ и за радѣ менѣ

Тѣй да умрѣ млада и хѣлѣи.

На ти сабѣ-ж че ѣдари,

Оѣрдце-то ми ты распори,

Вишѣ ѣ него огѣнѣ горѣ,

Той ще да ма и ѣмори.

Твоей- поглеѣ не милостивѣ,

Какъ да еждѣ ахѣ живѣ?

Ты си чѣжда вѣнѣ за менѣ,

Яхъ сѣмѣ мѣто на ранѣи,

И отъ тѣе като са лишѣ

Что ми трѣкѣва тѣсѣ дѣша?

П ж т н и к ѣ.

Оѣкахѣ оладѣи кенѣ шѣ ердѣи.

Зѣра са сѣпѣва, мило лиге, сѣжѣице ихѣрѣкѣва,

Конѣ-тъ ма чака, сладко п., на пѣтѣ да трѣгѣи.

Яхъ, разбѣди са, мило л., стани погледай,
 Птички-тѣ пѣ-ж-ти, с. п., мене испрашатъ.
 Яхъ, излѣхъ, излѣхъ, м. л., дано та видѣ-ж,
 Даръ не сѣмъ тригналъ, с. п., на пѣть да идъ.
 Яхъ, излѣхъ, излѣхъ, м. л. каръ на прозорцы,
 Охъ конче цѣж минъ, с. п., тамъ да та свари-ж.
 На твоа погледай, м. л., да са угледамы,
 И въ сѣрдце-то си, с. п., да та зарабисамъ.
 Ще ли ма помнишь, м. л., като заминъ,
 Ще ли ма жалешъ, с. п., ако загинъ.
 Яхъ тебѣ цѣж мысли-ж, м. л., гдѣ-то да еждъ,
 И все за тебе, с. п., сѣлѣхъ цѣж рони-ж.
 Въ зоры катъ станешъ, м. л., росъ-тѣ гледай,
 И мой-тѣ сѣлѣхъ, с. п., въ ни-ж различай.
 Вечеръ катъ мръкни, м. л., мѣсѣца гледай,
 Тамъ да са срицатъ, с. п., наш-тѣ погледай.
 Въ сѣлѣхъ та моли-ж, мило лице, и та за-
 клавамъ,
 Не ма забравѣй, сладко пила, не ма оставѣй.

Яницо! Яничке!

Бѣла Павѣничке!

Что ходишь по двори

Что тѣга та кори?

Тѣнки прѣсты кѣршешъ,

Быстры сѣлѣхъ кѣршешъ!

Хайде стига плака

Майка ти та чака;

Окрышомъ та годила

И раки-ж пила,

Жѣлтицы е жѣла

Охъ лице та спѣла.

Вла прикериса,

Вла прикориса.

Яхъ отъ горѣ идъ,

Лице та ожида,

Пѣла сѣхъ надеждъ

Часъ по часъ поглежда.

Твой-та милна кака

Чака на сокака,

Напредъ да сполъчи
 Да та по наѣчи,
 Какъ са китка даба
 Какъ цѣлаѣвка плава,
 Хаде Иваниче!
 Злато-крыло птиче,
 Отани чоркажійка
 Отана щешъ хажійка.

Прикрала са е рахходка,
 Янка си вѣхъва у протка,
 Глазнице и-ж съ хары дарило,
 Отъ потъ и-ж роса покило.
 Катъ са прежъ прага подади,
 Бѣло си цѣвре извади,
 Рѣмано лице отръва,
 Онѣжаны гърды раскрыка,
 Йорданъ на срища съ чикѣка
 Влето мѣ сѣрдце по пѣка,
 Закрави че мѣ й роднина
 Тъхъ черно-ока гадина.

Злѣ мѣ са сѣрдце прекори,
 Начена да и говори:
 Янкеме младо момиче,
 Бѣло пролѣтно кокиче!
 Отъ Бога съ хѣбостъ дарена,
 Дѣша ми й за тебе ранена;
 Двама сми лика прилика,
 Като два стржка Англика,
 Като два цвѣта зелени
 Вдинъ за дръги родени;
 Яко не ми си дѣшманка
 Отани ми вѣрна стѣпанка,
 Язъ въ тебе животъ намирамъ
 Я бѣхъ тебе да знашъ умирамъ.
 — Йорданчо брате Йордане!
 Хатъ рѣ да не ти остане
 Какво да дѣмамъ не знаи-ж,
 И азъ искамъ желязъ-ж,
 На твой-тъ деснъ ржницъ
 Богъ да предамъ дѣшицъ.

Яла колкот' та окичамъ
Толкосъ сѣ отъ тебѣ отричамъ.

Що-то сѣмѣ пѣста роднина
Отъ малки драги дръжина.

Не кѣба, либе, не стаба
Клетый-а законъ не даба.

— Яко закона не даба
То пакъ надежда остаба.

Оъ петстотинъ жѣлти мажарки,
И сѣ дръгы дребны подарки,
Владыцы шѣтъ сѣ измолѣтъ
Закона шѣтъ ны отволатъ;

Кажѣ самъ че ма окичашъ
Речи ми че сѣ окрычашъ.

— Прави Юрданчо что знаешъ
Яла да но сѣ немаешъ.

Вечеръ та сички заспали,
Янка свѣщицъ запали,
Отъ кѣри гдѣкто лежала,
Прикрала что-то можала,

Ято мѣсѣца залезе
Янка на протѣж излезе.

.
.

Слѣнце-то огрѣа

Оъ конче, Пантелеа,
На лѣвичъ отива

Безъ да сѣ почива.
Бѣрѣа да отиди,
Кѣнка да сѣ види.

Прѣди да пребари
Отигатъ го дръгари

Какво да ги прави!
Какъ да ги остаби?

Олѣзва чакъ до хана,
И при тѣхъ останѣ.

Гдѣ го кѣнка чѣла,
Чѣхѣмъ-тѣ оѣбла,

Оъ копѣненъ рижъ
На осьма слиза;

Изъ сокака тича
 Къмъ хана ханича,
 Да но да го види
 Отъ долъ да иди.
 Нѣма Пантелеа,
 Кѣнки са додѣ-ж,
 Нахадъ си отхажда,
 Остра си пробажда.
 Да иди на хана
 Да види что стана,
 Да ха не се пыта,
 И да го попыта.
 Что ти тѣй заминъ
 Та имъ не наминъ?
 Пантелей сж управъ
 Йрмаганъ и дава,
 Престирекъ сошены
 И прѣсны лобены.
 Това като дади
 Окрышомъ и укади:

Дрѣгари да прати-ж
 У васъ цѣхъ са братъ.
 Олѣнце-го халѣзе
 Пантелей тамъ влѣзе,
 Олѣнце пакъ изгрѣа
 Той ще при неа
 Подъ кофаръ подключенъ
 Както си наѣченъ.

Не стабай рано предъ хоръ,
 Не ходи, лике, ха водъ.
 Не дрѣнкай мѣнци ковани,
 Не троши златъ колани,
 Кални сж дрѣми широки
 Мѣтни сж водъ дѣлоки;
 Мѣки постелки готови
 На наш'тѣ равни дворови,
 Да легнимъ, пиле, и двама
 Владо да спиме и двама.
 Да легнимъ двама средъ двора,
 Да легнимъ тамо подъ кора: (дѣрво)

На него има три гнѣзда,
 На три-тѣ гнѣзда три слаба,
 На редомѣ пѣ-жѣ и три-тѣ,
 Да имѣ слѣшамъ пѣсны-тѣ.
 Вѣднѣй пѣе отъ вечерѣ,
 Дрѣгѣй пакѣ пѣе по средѣ ноцѣ,
 Я третѣй пѣе у зори,
 Какво-то сички по гори.
 Той гдѣ то пѣе отъ вечерѣ,
 Негоба пѣснѣ говори:
 А-ѣгайте спете два млади,
 Тсѣ що-то пѣе по средѣ ноцѣ
 Изанка пѣе и дѣма:
 Прегрѣшайте сѣ два млади.
 Третѣй що пѣе у зори
 Весело пѣе и дѣма:
 Хади стабайте два млади.

Любовни дѣми по имѣ.

Пенѣице, сладка дѣшнице!

Зачто ма пенке тѣй горишѣ,
 Ил' искашѣ да ма уморишѣ?
 Радке ле, бѣло глѣжече!
 А кажи, радке, а кажи,
 Бѣло ми лице харижи.
 Рѣске ле, капка отъ роса
 Роса-ти коса до земе,
 Язѣ тебе либе-ж отъ време.
 Маринке, пѣстра Геркинке!
 Отъ както тебе залюбишѣ
 Язи ума си изгѣбишѣ.
 Ганке ле, мома хѣбаба
 Като ми сѣрдце запали,
 У тебе милость немали,
 Иринке, вѣрна дѣшнице!
 Сладки ти страни чѣрвени
 А дай ги, либе на мени.
 Дѣшке ле, кротко агѣице!
 Не трѣкѣва, дѣшке, пристрѣвка
 А дай ми сладкѣ цѣлѣвѣкѣ
 Тотке ле, близно-родкеле!

Ты на хѣкость си единѣка,
На лапостѣ въ свѣта самичка,

Тодорице ле, дѣшнице!

А дай ми чашѣ водицѣ
Отъ твой-тѣ деснѣ рѣчицѣ.

Нѣтке ле, бѣло момиче
За тебѣ сѣмѣ лице изгорѣнѣ
И сѣмѣ ронѣ-ж ката денѣ.

Вѣшке ле, младо пиленѣе!
Младо си, канка, глѣпаво
Яла си тѣврѣ хѣкаво.

Марійке, вѣриа кѣмшійке!
На пѣвѣнѣ птичѣ приличашѣ,
Да рачишѣ да ма окичашѣ,

Цѣкто ле китѣка въ градинѣ!
Щешѣ станешѣ, лице, причина
На младостѣ да си загинѣ.

Отѣфанѣка рѣжа трандафѣлѣ,
Гладѣки ѣстиѣца имала
Кого-то срѣкшнѣ закала.

Вѣчиѣца бѣла ханѣма,

Бѣлам си нѣнки развила,
Въ клѣто ма сѣрѣце ранила.

Цанѣки ни бѣжди прѣвѣти,
Клѣти-тѣ момѣцы горѣла,
Никомѣ не гѣ дарила.

Петрана мома изѣрана,
Кого-то срѣкшнѣ поглѣдинѣ
На гѣрло ѣе мѣ прѣсѣдинѣ.

Иванѣке мари дѣшманѣке!
Какѣво сѣмѣ мене направи?
Заѣщо ма, лице, остави?

Черно-ока Янгѣлино!
Гайтанѣ ти бѣжди прѣвѣти
Отъ тѣхѣ момѣцы-тѣ ѣвити.

Парашѣкевиѣце дѣшнице!
Злата ти лѣна надѣ бѣжди,
За тебѣ сѣмѣ, дѣшо, въ примѣжди.

Яниѣче, бѣло момиче!
На лице мѣсѣаѣцѣ пре есенѣ
На пѣсенѣ ангѣлѣ не бесенѣ.

Кѣниѣке ле сладѣко дѣмѣке ле!

Отъ любовъ какво да стори-ж

За тебъ щъ да сѣ распори-ж

Отанчице, треперѣщице!

Очи-ти звѣзди свѣтливи,

Мигли-ти расни сѣкливи.

Манке ле, выхрѣхѣде ле!

Черни ти очи ликави,

Яла ти вѣжди гнидави

На момцы-тѣ по хѣдожество.

Терзійче младо напето!

Та что еѣ толко проклето!

На дюгнѣхъ сѣдишъ продавашъ,

Пакъ вси-тѣ мамы познавашъ.

Чохаційчи-то гиздаво,

Хѣкаво иже ликаво,

Кога прѣхъ пѣта минѣва

Всака за него кѣланѣва.

Опретнато-то кожѣ харчи,

Катъ си стокж-тѣ по харчи,

Тогисъ мамы-тѣ задира,

Задира и гы намира.

Окопосно момче бакалче

Като че имашъ набаалче

Кога та биди примира

И кѣмъ тебе сѣ набира

Каханджійче-то работно!

Що еѣ толкози льготно,

Прельгвашъ мама отъ майкѣ

За тебе само да байка.

Коваче младо юначе!

Често си лице омыбай!

Тогисъ на хѣро отивай,

Да та моми-тѣ ариеватъ

За тебе да сѣ почисватъ.

Иргенче младо такаче!
 Кога ще да та нераче
 Като си младо зелено
 Напето и премънено.

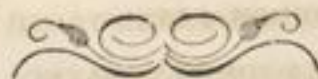
Ораче младо иргенче
 Кога та види ще хленче
 Озсх тебе да са събере
 Да ти помага да оре.

Пантохчийче то корави
 Кога пантохки направи
 Хъбавы и да приличатъ
 Да ги моми-тѣ скичатъ.

Бѣлаз-бѣлосано халаче
 За тебе мома не плаче
 Давашъ и памѣкъ да преде
 Пакъ нема хлѣбъцъ да ѡде.

Пѣстинки воденичаръ
 Като отърси паспала
 Кой-ж-то срещне распала.

Клетъ даскали пакъ бази
 Всяка ще мома да мрази.

САТИРЫ.

Иванъ и Отоанъ.

И. Оториѹхъ наетъ, пѣратиме, да са ѹжени-ж,
Яла дѣдохъ да пѣнабчишъ ты мена.

О. Якѹ земашъ ѡтѹ набѹкѹ

Имацишъ беки спѣлѹкѹ.

Яма, най-правѹ, ни ти ѹ дѣвѹрѹ наетѹ;

Якѹ са ѹженишъ глава-та ти ша налетѹ.

Жина ни е за шигѹ; кратко,

Ни сааѹ имн-тѹ и сладко;

Гледа сааѹ бидишъ да та измами,

Чи пѣдирѹ ша ти са ѡтѹрами.

ѡтѹ най-напредѹ глади, мажи,

Я какѹ ѹ пѣдирѹ ша са пѣкажи.

Оига 1-ж гледашъ шета, тича,

Пѣдирѹ ша пѣзнашъ на како прилича.

Днесъ 1-ж гледашъ примѹчениж, накичена, ѹ-
редена.

ѹтрѹ катѹ ша са ѹргиса

Чи и моѹѹка ти ша са слиса.

дѣдѹ ѹ мѣма се разѹѹборна,

Се послѹшиа, се пѣкорна,

дѣдѹ са ѹжени слѹша,

На пѣдирѹ, ни та ни пѣдѹша.

Като станишъ мѹѹѹ сѹѹи

Да ти блѹѹи вѹ кѹѹи

За часѹ за дѣа паѹи да та не напраши,

Пѣглидини дѣ часѹ, нека да та плаши;

Видиѹѹ катѹ наченишъ да и са кѣишъ

Ты беки на старна ша стѣишъ.

Якѹ биди чи ѹко-тѹ ти ни мига,

Та сѹ дѣѹѹги тѣртиѹѹ ѹма и стига;

Зафаѹа да ти са бала,

Се дѣерѹ, се ти зафала.

Да бишъ какѹ масторски са глѹѹи!

дѣдѹ вѹ моѹѹка ти да флѹѹи,

Видиѹѹ кѹѹтѹ гѹ разѹѹѹрка

Ша фани пакъ да ти мжрка.
 ТѸгасъ ни и уйдисбай на ума,
 Чи бишъ за колкѸ пари-ты й кѸма.
 И. Чи како ша ми стори?

И за како ша ми мармори?
 На ли иска колко да 1-ж нахрани-ж,
 Н вѸ гѸдинж-тж два фистана,
 ТѸй ша и кѸчка завлечи —
 Какво можи дрѸго да рече?

О. Разбрахъ, разбрахъ,
 Тишко-ти сирѸмахъ!
 Бре шашкжнхъ, ша са уженишъ,
 Ями пѸдиръ кждѸ ша са денишъ?
 КатѸ ша фани ката денхъ:

Азма-та ми увѸтѸ,
 Али, а ми пѸгладни феса!
 Кой ша ма сѸ нигѸ арка?

Охдрами са фистана.

Дай, мжжо, за бани-ж,

Дай за червило,

Дай за бѸлаило,

Дай за пѸмада
 Закво-тѸ са пада,
 КѸпи крашно, кѸпи дѸрва,
 ЯсѸ ни шегамѸ кадехава.

Та незнай нѸма, иска,
 И катѸ има свыска.

ТѸй, ѸнѸй, бели сладѸ бели
 Ты тычай, ходи, печели.

Та седи бѸ кжта и са поци
 ЧѸли? или да выкамѸ оци.

И. ЧѸхъ, има ли оци? казбай наредѸ,
 Що тѸ азъ сига чѸвамѸ най-напредѸ.

О. Ямчи слѸпѸ ли си та ги ни видишъ
 ТѸка ихъ града кждѸ-тѸ идишъ.

Какби сѸ на каржчени

ОѸ придѸ брата-та испжчени.

И. Я ке види-ж, ама ми са стрѸва

Чи сака работи и отѸ секе си кѸпѸва.

О. ОѸ такавѸ ли умѸ жинж тѸрсишъ?

Тишко ти! колкѸ гѸдинки ша на възршишъ?

Бе хей бѸдала жинѸ ни пиче ли.

Мажжа нѣмалѣ, ни гѣ жили.
 Та иска нѣниж-тѣ ѣго дѣ,
 И на мѣста дѣа пѣта мода;
 Я-ко и посмѣнкашѣ та ти са ѣтварѣ,
 И на часкомѣ ти ѣтѣдварѣ:
 В, гѣспѣдинѣ да си мыслилѣ сѣ времи,
 Защо си ма хѣлѣ, салѣ да ти са дреми?
 И той гѣркіѣ ѣтѣ страхѣ малѣкѣ;
 И сички-тѣ тогасѣ покрѣкѣ.

И. Чи како ша стори катѣ нема?
 В. Я бѣ ни хѣма тѣки кахѣамѣ ни хѣма.
 И. Та ша иска асѣ шѣ са пѣвѣдѣдѣвѣрѣ.
 В. Тишко-ти на бѣлѣгѣрѣ!
 И. Чи пакѣ ни могѣ ли да і-ж пѣѣпирѣдаша?
 В. Вѣтасалѣ си. рахѣжрѣкай и тѣсѣ кашѣ.
 Бѣ хѣй шашѣкѣниѣ! ни ти ли кѣфалѣница-та
 дѣсѣга,
 Чи жина ни са ѣчи сѣ тѣагѣ!
 Ша і-ж ѣпирѣдашишѣ, ѣ, тѣгѣи?...
 Зими си дѣвѣ-ти рѣиѣ
 Чи хѣди да гѣ ѣпабай,

За жинѣ ни са наѣабай.
 И. Чи бѣкѣ сѣ сички-ти такѣиѣ,
 Шѣ трѣси-ж пакѣ ѣтѣ сѣи-
 В. Хѣ. ша вѣрѣшишѣ лѣи.
 Чи какѣ ша ги прѣѣменишѣ
 Дѣвѣти ли сѣ да ги пѣмиришишѣ
 Да си иѣкирѣшѣ чи да си ѣтѣпишишѣ?
 И. Ямчи какѣа ша стани тѣа сѣга?
 В. Яко ша са женишѣ кѣпи си и рѣга.
 И. Вѣхѣ, дѣбанѣ ни дѣбанѣ,
 Мѣчка страхѣ мѣна нѣ;
 Яхѣ цѣж са ѣжени-ж шѣ хѣма кѣниѣ.
 В. Ша прѣкопѣашѣ като синѣигѣрѣ вѣ кратѣдѣиѣа.

Маріѣала и Колѣ.

На, иѣлѣзе нѣба мода
 За дѣинѣфѣзѣни фистани
 Много ми дрѣсѣватѣ
 Искамѣ го това да стани.

И адо ми нераздигаи. . .

— Ба чи беки ша ма биеш

Като искамъ азъ фистанчи?

Ты не можь ли?—то й гѣтовѣ,

Виквамъ хѣбавѣ-тѣ Нбанчи;

Ями вишъ ты алаѣисай

Закъ дѣврѣ гѣ йкѣмѣмисай. . .

— Ха!! долѣ стой. . . мирѣбай. . .

Ша ти дамъ икѣмѣниа. . .

Като дрѣпнѣ тамъ дѣрво-тѣ,

Чи ша станитѣ на пѣмѣа;

Тѣѣ како е мѣра-мѣрѣ?

На ль вишь чи сми на кѣра.

Мариоала са посѣмѣкри

И фистанчи-то хѣкрави

Чѣрапа си тѣ намѣкри

И петѣ хѣ да мѣ прави

И рѣнѣ и свѣтовница.

Сытѣнѣ кѣхъ на иргѣрѣлка,

Пакъ и скѣсанѣ кѣмъ хѣрѣлка

Та не бѣрѣхъ да са жени-ж,

Да не подмажи иргѣна.

Ала идна бака дѣрта,

Дѣтѣ и-ж никѣдѣ ни свѣрта,

Оѣ дѣмѣ-тѣ си ма печѣши

И сѣрѣ-тѣ дѣрѣши.

Сынѣко, дѣшамѣ, цѣ стѣишъ?

Ѣтѣ како са тѣй бѣишъ!

Ѣжѣни са Ѣжѣни —

Да са радѣвашъ вѣ младѣны.

Идинѣ дѣнѣ да са посѣпѣни

Вѣ и-ж дѣдѣ чи ми шѣпѣни:

Сынѣко, има хѣ тѣвѣ идно мѣмѣни

Мѣмѣцы-ти Ѣтѣ далѣчѣ привѣличѣ

Кѣтѣ капѣка, кѣтѣ рѣсица

Кѣтѣ анѣглѣ-хѣбѣвица.

Хичѣ не мѣсли прикрѣстѣисѣ

Зѣми бѣлка бѣрѣ свѣтѣисѣ.

Кѣто чѣхъ бака чи и-ж фѣли

Ѣшъ са и сѣрѣ-тѣ ми пѣхѣпали.

Бабо, рѣкохъ, тѣ хѣбѣвица

Имъ тѣ иматъ ли парница.
 Ифиримъ... Вѣ гѣ чи пита;
 Тѣ сж ни начоплена пыга,
 Зенгинъ и пари даватъ.
 На сватка-та да харчишъ ни уставатъ.
 Яко е истана, рикохъ, лафъ истемесъ,
 Зафацай да са свърши днесъ.
 — Истана, сѣнко, салъ са прибачи,
 Кѣрдансайса, катѣ да фанишъ очи.
 И асъ са примѣнихъ, шойле транкоша,
 Згледбахъ са, скѣпосбахъ са, зехъ поша.
 И тѣй пѣланъ сж надеждъ
 Баба-та ма пѣбежда.
 И ма забеди въ идихъ кжца
 Дѣде ми да са намржца,
 Чи та ѣтъ кѣрникъ по лоша
 И дѣ брата-та два коша.
 Пѣканихъ ма да сѣдихъ
 Нема дѣ да са зѣагна:
 Гледамъ тѣста глѣхъ, тѣща-та цѣрелива,
 Я пакъ мома-та сопалива.

„Дѣрѣ дошле“ рече
 И сѣпола и протече,
 Дрѣгѣ не скѣласа да прѣдѣма.
 Рохава катѣ чѣма,
 Опърпана, одрана,
 Въ главѣ-тѣ катѣ врана.
 Имотни? нафиле....
 Зенгинъ биле
 На екахи и дѣрвеницы,
 И сж палжинъ по полици.
 Зѣрдитъ на вѣнъ изѣзѣвамъ
 И на баба-та сж гнѣфъ казѣвамъ:
 Тѣба ли ѣ онѣй мѣмичи,
 Дѣгѣ на янгалъ прилича?
 — Не вѣржай, кажа, пѣлека,
 Да са пѣзгладѣ чи нека.
 Да ѣ-ж пѣгледнишъ тѣгази
 Да вишь ка шж та пѣсгази.
 — На дѣвѣла дѣрта врантѣо,
 Гидѣо, вадѣо и порахѣо!
 Видѣхъти ли какъ цѣши

Глаба-та ми да налети
Ох този бакишкех прѣклети?

ОЖЕНЕННА-ТА МОМА.

И азъ ехъ мѣма у майка
И та са за менъ пѣбайка
Мѣмцы-ти мама ижеира.
И менъ съ идиго сжеира.
Дѣрса свадка-та икара
Него сѣименинъ пѣкара,
Ясъ скжсахъ мой-ти жьатицы
И гѣ ни пѣснахъ въ тѣмницы.
Дѣрѣ испратимъ ный попа
Дѣрѣгій брата-та захлопа,
Той си заложилъ кожѣха,
И чиеѣка си запѣха.
Минъ са цѣла ни дѣла
Ѣтъ кѣши ни са ѣдѣла;
Мина са мѣсицъ и двадни,
Вехмы да спимы ный гладни.

На каръ никѣдѣ ни ѣтажда
Менъ за вино пробажда,
Вниѣ-ти ни пѣи съхъ чаша,
Що-тѣ са кажа напраша.
Ох дѣк рѣцѣ ѣка пѣдига
И та за видижѣ ни стига;
Ракѣ-ж пѣе кѣхъ мѣра
И не ѣ зема на вѣра.
Яко мѣ бинѣ не даджѣ
Окашѣ чи менъ кѣвладжѣ.
Катѣ чи нѣма да пѣе
Ша стани менъ да кѣе.
Не са пѣмѣста прихъ прага,
Како-тѣ има залага;
У въ кѣши ницѣ ни ѣстана,
Вдѣвамъ тѣгази той стана,
И тѣгнѣ на карѣ да иди,
Оладѣ мѣсицъ и гѣ чи иди.
Како ѣ правилъ шѣ стрѣвалъ,
Какѣ ѣ кара карѣвалъ,
Дѣде си садѣ съ три гроша,

И за тѣва мѣ асѣ лоша.
 Минѣвалѣ пѣ край дѣгени,
 Дѣде си бисѣ тахѣ при мени.
 Праша ма да мѣ намѣра,
 Хлѣбѣ, вино, зарадѣ вичера.
 И акѣ чи ми пѣносѣ
 Да нѣ идѣ да мѣ испросѣ.

Честый мжжѣ.

Много мыслѣхѣ да ли да са ѣжена,
 Какѣ да найдѣ момѣ като за мена.
 Отари пытахѣ, млади слѣшахѣ, ѣмѣ ѣчихѣ
 Най-на сетѣна оженихѣ са сполѣчихѣ.
 Веѣхѣ си жѣна да ми бѣде стѣпанка,
 Та да была да ровѣта дѣшманка.
 Салѣ самѣника три хлѣбовѣ изѣда,
 Полвинѣ ока сырѣне и окада.
 Яко сѣтрѣниѣ аѣхѣ напѣлѣни-ѣ кастера
 За вечерѣ-та на дали шѣ намѣкри-ѣ,
 И петѣ ведрѣ вино ако да жѣма

Отѣ понѣдѣлѣникѣ за вѣ недѣлаѣ ша нема
 Яко седѣнимѣ дѣвама да си ѣдемы,
 Все не може, ѣшѣ колѣнаѣ и дрѣми
 Пакѣ дѣдѣ са асѣ наканѣ, прикрѣста
 По сѣфра-та сичѣхѣ гоѣхѣ одѣрѣста.
 Яхѣ горѣка-та все по малѣко ѣдѣше
 И пакѣ ниѣщо вѣ кѣщи не ни спорѣше.

Та не кѣше тѣвѣрдѣ много животѣна
 Яла кѣше до почѣди раѣотѣна
 Кое нѣчто гѣдѣ-тѣ чи гѣ пѣфѣни,
 Тамѣ ша ѣпѣдѣи и тамѣ ша си ѣстѣни.
 Все приѣхѣ Марѣта чѣрапа си запѣнта,
 Вѣ малѣкѣ сѣчка бѣрѣжа да гѣ доплѣнта.
 У вѣ понѣдѣлѣникѣ бѣклѣ тѣкѣто жѣмѣсѣва,
 Пакѣ хлѣба и и вѣ читѣвѣртаѣхѣ нѣфѣтѣсѣва.
 Яко перѣ за Герѣбѣхѣ дѣнѣ рѣхѣмы-тѣ
 За Петѣровѣ-дѣнѣ ша сѣж мѣокѣри пѣбли-тѣ
 Три гѣдѣни, три вѣрѣтена смѣтѣла
 Отѣ махѣла-та салѣ дѣва дѣни са приѣбрѣла.
 Отѣ майѣка и на станѣхѣ платѣно арѣтѣсѣа
 И до сѣга на станѣна са вѣмирѣсѣа.

Все рабѣти ни кѣга, ни скѣлася
Та за тѣба твѣрдѣ чистѣ урѣчася.
Чѣли ли сти тѣй работна гадина?
Яхъ горката умрѣ та си пѣчина.

Сынъ и майка.

М. Иване сыно Иване!

Измѣнилъ си са отъ ланѣ,
Та въ кѣши въ са прикирашъ,
Нито са сыноко възпырашъ.
Защо мѣми-ти за ничашъ
Олѣдѣ тѣсѣ слѣдѣ онѣсѣ да тичашъ?

О. Олиле оле сиракен!

За Бога, мале, каква си!
И асѣ ни сѣмѣ ли пѣсѣ иргенѣ
Ни шѣ ли стана задѣменѣ?

М. А глѣшъ, отъ сѣга за жина скѣршилъ,
Чи ты двайси-ти ни си навѣршилъ.

О. Ты какъ щѣшъ на трѣйси да стана,
Тѣгисѣ да тѣрсѣ еѣлака по табана?

М. Бе сыноко! умо си упичай,
На рабѣта-та си тичай.
Ты ни си ещи за жина
На тѣхъи млада младаина.
Глѣдай си, сыноко, дѣгена
Бат-додѣ времи асѣ ша та ѣжена.

О. Цѣ... Оѣга... печаквамъ,
Динѣ-ти си да уплаквамъ.
Али хора-та какъ са женѣтъ,
Асѣ да ни еждѣ кѣлабѣ.
Или ми еѣлака намѣри,
Или ми дрипы-ти сѣкѣри.

Бѣхъ пари иргенѣ.

Всѣнѣ минѣ, зима додѣ,
Анѣ ми хакѣрѣ проводи,
Ахгалѣ сѣмѣ го толко време,
Мене иска то да земе.
Оѣга какво да мѣ казвамъ,
Какъ ли да са асѣ подмазвамъ?

Игра не е, пари иска,
 Не жилетка сѣ немска риска.
 Се нехаемъ се на вара
 То не ша са тѣй искара.
 У дюгина нема стока,
 У санджка мышка клока.
 Иллахъ керимъ, що да тѣжж?
 Както пѣрвенъ пакъ ша лѣжж.
 Ще донесе то прикіа,
 Ши да има за ракіа...
 Тѣй си мыслало иргенче,
 Я не видѣло сійменче.
 Балкѣ ке чапкѣнѣ на конака,
 Че терѣіа пари сака.
 Младый иргенъ у тѣмница
 Инке чака бѣхъ парица.

Гѣрчоліа (кавене).

Калимера сѣ киръ Василе!
 Чи твърдѣ си ты пѣдранилъ.

— О кали са мера сѣ киръ смиле,
 Никойса ни сѣмъ са присѣбавилъ.

— На черква що ни дѣхадѣ
 Нал си ушъ не що си писалѣ
 Язи шѣ тамъ да уѣадѣ,
 Ша дигна вѣрхѣ ти фисатѣ.

— Холанъ сенде иши сабахле
 Дѣде да ма глѣшишъ и ты,
 Ясѣ толко умъ нимахли
 Ями сендинда діати.

— Яма да кѣ дѣшелъ салъ братко!
 Да чѣшъ видѣшѣки гласѣ нѣ свѣта,
 Да видѣшъ пѣканѣ сладкѣ
 Да ти са ханѣсе ума;

Утидѣхъ асѣ кѣсѣ сѣ жинѣ-те,
 Видѣхъ тамъ чилѣкѣ ѡбѣнѣцѣ,
 Пакъ той да бѣлѣ мерѣ пѣвѣцѣ:

Като испалѣвахъ инѣте
 Искочи сѣ гѣжѣчѣкѣ тасѣнѣ,
 Тамъ дѣтѣ диспотиа сидѣ,
 Май сѣ чилѣкѣ! като си красѣна

Та запък докато си тв дисканди.
 Замаахса и са халисахъ,
 Какво ек гърло адефе!
 То гласъ ти казвамъ, са шастисахъ,
 Да вишь гбргони, мбграфетъ!
 Бкхъ чбвалъ има философи,
 Яма сига видкхъ — хемъ пкй;
 Шойле идни адеми нови
 Озрце-тв ти да разлюлей.

— Ями хичъ Българи нимали
 Кой Киралейсонъ да рече?

— Нима ке кардашъ се заспали;
 Излези тамъ идно мбмче
 Щалъ апостблъ да кажи
 И тв на кой мб гб пакъ скривъ,
 То видъ чн ша пбдмажи
 Пбкагна, не стана канлъ.

— И Българи-ти салъ са ператъ,
 Налъ видатъ тбка ни барви...

— Ба; и въ тахъ ша са пбнамкратъ.

— Ями, сз дикелы-ты главы.

На тжзи дбма ги забари
 Дрбгъ единъ момикъ черноокъ:
 Сабанайрола ви дрбгари
 Рече той. Какво си Киръ Олапокъ?
 (Като погледнъ Киръ Омила),
 Что не дохода въ черкбъ.

— Холанъ глава ма лобила
 Ббли ма тжй... чн за тбва.
 Я ке! кой палъ у харана,
 Чн този заплакъ са прихелъ?
 Япб тв прбн онбиланъ пбмана,
 Бойле киръ сесъ нмишъ гюжелъ.

— Видъ ли сынко псалтъ шб кыба?
 В тбй е тои е качб ти...
 Ни мой придъ нигб рк кбприва
 Попъ Велизаръ, а тв не ты,
 Хемъ той Балкански сынъ
 Ни е тбкашно Блюдъ.

— О. Ма чн ако е Българинъ
 То чбдъ, кратко, чбдъ!!!

— Чн Българи-ти ты какъ сакашъ,

Бекъ нама въ тѣхъ прѣкопцани?
Не катѣ тебе да знаешъ да клакашъ,
Чи да ми са кѣрдисвашъ грѣкъ.

— Я ке! ами защо ни псалба
Слѣвнски, катѣ ѿ бѣлгаринѣ?
Или ги Грѣцкижти по дѣкарба?...
Таквостъ нѣщѣ шж ѿ, а, кирѣ Маринѣ.

— Рекали мѣ Бѣлгарски ни бѣва,
Якѣ ша пешѣ Грѣцки пѣй;
Пакѣ той смѣтѣра не побѣба,
И сѣ Грѣцки имѣ са косерѣй.
Парванѣ устана хадѣ врата-та,
Утѣ нѣщѣ хичѣ ни бжкѣ ни кржкѣ,
Ни си утвори барѣ уста-та
Макарѣ са фали чи ѣ Грѣкъ.

Вас: гѣ пѣзнавашъ ли тѣва мѣмче
Кирѣ Маринѣ? утѣ кжде ка ѿ

— Пѣзнавамахъ го, дѣ тѣ ша са риче
Чи той утѣ зѣме далека.

— Хѣле ричи, миракѣ ма фана,
Дѣ гѣ ѿ майка-та нѣщѣ рѣдилѣ?

— Вахбатѣ татакѣ кѣмѣ Балкана,
Ама нѣзнаѣ-жъ дѣ кир Василѣ.

В. Има тамѣ рѣмѣн, Гѣрчи?
Урѣмларданѣ олмалѣ бѣ...

— Вѣгѣ пакѣ ми са тѣфжрчи,
Хасжлѣ калжнѣ бѣлгарѣ джрѣ бѣ.

— Нѣй какѣлѣ се ѿ Гѣрчка жича.

— Ка по калпакѣ мѣ прилича...

Ты катѣ си отѣ йрмандохори,
Чѣ на часѣ и нѣщѣ Грѣкъ прѣстори.

Бѣлгаролѣ бѣлгарджрѣ о,
Аннаджнѣ ми, Кирѣ Василакѣ?
Не фѣрлаѣ тѣй кжчѣ санѣ моро,
Чи и ты си май бѣлгараки.

— И го? то пата! олилю сиракѣ!
Иго вѣлгаростѣ? Тиостѣ филакѣ!...

— Майкати ѣтѣ тѣкѣ, баща-ти
Отѣ Мирдана, какѣвѣ та ѿ грѣкъ патѣлѣ?
И ты пѣ грѣцки-ти личишѣ
Какѣ са клѣта гѣрчѣлага,
тѣкѣ да ми ѿ, салѣ да крѣмчишѣ

Дахнашъ колко-ти прилага!!!

— То патера мѣ киръ ап'то тѣдили,

— Стига стига били и мѣгили.

ЛОЗЯНОВИ.

Братъа! гърнета пълнете,

Дайте въ чашки-тѣ винце,

И до капчицъ срабнете,

Разведрете въ сърдце.

За кахъръ сми ный родени,

Секій теглашъ на свѣта,

Но отъ кога сми смилени,

Далъ ни сѣ винце беселѣхъ.

То кахъри расплава

И умара лдове,

То стары-тѣ подмладава,

На колны-тѣ цѣрове.

Що да тжжимъ, да жалѣймы

Сладко винце е предъ насъ,

Да попіймы да попѣймы

Въ тоуъ пріятенъ веселъ часъ.

Та кого-то скърѣхъ намѣри

Сѣ винце да и-жъ той заль,

Но сѣ сѣ колко да не мѣри

И ще скоро да пропѣй.

Дайте, дайте, скоро дайте,

Пійте пійте вси наредъ,

Яла кърже сѣ немайте,

Иль щѣ пій-жъ най-напредъ.

Виватъ, виватъ и на здрави,

Виватъ, виватъ, миръ любовъ,

Господъ сичко ще управи,

Кой ще пій да е готовъ.

Повторка.

Вхъ, ха! дойдете,

Дайте черпете;

Да пиемъ налейте,

Нищо не жалейте.

Плоска минѸван,
ДрѸже! надѸвай.
Дай да і-ж стиснѸ
И да и писнѸ.

ОкѸрѸи колѸзни,
Все да исчѸзни,
КлѸти бѸдете,
ВѸ пропасть идѸте.

ВѸнѸ сѸрмашѸа,
ВѸнѸ лошотѸа,
ОѸга вѸкрѸвамѸ
ЧѸ аѸ царѸвамѸ,
И сѸ надѸкі-ж
ЧѸ все владѸкі-ж.

ВѸхѸ, хѸ! минѸте
И потрѸтѸте.

Ж а к а.

ЯморѸ жако, хої креслива!
ОтѸ водица-та що кѸва?

Само неѸ като пѸнѸх
Все нѸх карѸм-тѸ сѸ крѸнѸх
ПеришѸ кѸаки и крака
И си быкашѸ бра-ка-ка.

АѸх катѸ пѸа пѸлинаша,
КакѸ то видѸшѸ все безѸ чаша,
КолкотѸ мога отѸ окѸ-тѸ,
ТѸка долѸ край рѸкѸ-тѸ

ОриѸю сѸкичѸста гора
ПѸкі-ж сѸ радостѸ ра-ра-ра.
Ял' да пѸймы и да пѸймы,
КолкотѸ врема нѸй живѸймы,
Хиць хѸ ниѸю да нѸ жалѸймы
И на свѸкта да сѸ смѸймы,
Набрага мѸ вси кѸди
ПредѸ насѸ винѸце катѸ сѸди.

Г р і з д Ѹ й к о.

ВѸѸера сѸ стойкѸ закожи
Да пѸе вино что можи,

Дорѣ си очи-тѣ умыло
 До дѣбетѣ чаши испило.
 Вѣрѣж ми бѣстрѣ раки-ж
 Ожѣ грохѣ сѣсѣ ражакі-ж.
 Оетнѣ пастарма подложи
 И сѣ на винце жалози,
 Догдѣ сахата искара
 Дванайси оки прекара,
 По дванайси-тѣ сахати
 Не може да сѣ поклати,
 И при видѣло не види
 Да стане да си отиди.
 Вато сланице-то жалези,
 Вдвѣмѣ испѣлажа излѣзи.
 Вѣ кала до крѣчма ношѣва
 И пакѣ жа винце сѣиѣва.

Пієницѣ и крѣчмарѣ.

Трака-трака-трака.
 Кой хлопа? — дай вино.

— Що щешѣ на сокака?
 — Вино, каша марино.
 — Оѣга дѣж не ставамѣ.
 Хемѣ бѣжѣ пари не давамѣ.
 — Отвори ша дамѣ пари
 — Холанѣ, хадѣ си вари,
 Почакай ако мошѣ
 Вѣше е средѣ ношѣ.
 Трака-трака-трака.
 Скоро бѣ; какѣ сѣ чака?
 — Немашѣ пари, хадѣ сѣ махѣни.
 — Отѣ тѣжѣ окж-тѣ припахѣни.
 — Вѣ, лежѣ тамѣ
 Бѣжѣ пари не шѣ ти дамѣ.
 — На ти нобѣю фѣсѣ.
 — Шѣ сѣ патѣлѣх отѣ ношѣсѣ?
 — Вѣ, да ти дамѣ чѣсѣка.
 — Холанѣ, махѣни сѣ отѣ тѣка.
 — Вѣ жа ідѣж чашѣ раки-ж,
 На ти тѣотѣнюбѣж-тѣ косі-ж,

Хж де отвори... съмнх
— Хадх махайса да та негрзмнх.

ГАТАНКИ.

1.

Лекичкх и сѣхх, тзиничкх и высокх,
Свѣткх оклеахх, а самх голих единокх.
Носа си пжхамх, вх дѣпкх мекичкх,
Вдно-очнх имахх златх лабичкх;
Но ако отх хадх си не влекх вхланх,
Ихминѣвамх дѣпкх-тх бехх да напхланх.
Потрекенх съмх хашо неправи-х злины
Вх рхцѣ.тѣ испадамх на много жени.

2.

Отх ницо ихх еднхжѣ са раждамх
И пакх така вх силх си дохаждамх,
Ихлажвамх сх секиго на бой.
И никой да ми надвѣй не мой.
Отх птички-тѣ повърже тичатх

Олѣдх мене сичко-то забличамх,
Ожкарамх, срдтамх и трѣшх;
На часх отх силх са лишх,
Вамси нехнамх кждѣ са дѣвамх.

3.

Ако че и неходѣ-х и не хвѣркамх
Пакх на едно са мѣсто не навъртамх;
Стоѣ-х високо и на ниско лѣгамх,
И бехх крака кждѣ-то щх пакх кѣгамх.

4.

Ты азх, пакх азх съмх ты, мы двама и еднх,
Отх нахн на свѣта по сходно ницо нѣма,
И твой-та сх мене разниза е най-голѣма;
Не съмх та азх родилх, ты мой си сжцѣй сынх.

5.

Готово амх и пѣ-х,
Не скырамх азх богатство,
Не рачх никакх братство
Отх секиго са крѣп-х.

2 6.

Вднѣжь сѧ азѣ ропиѣхъ, а дрѣги пѣтиѣми-
рамѣ,

На яда бече кѣхъ, пѣкѣ рай сѣга на мырамѣ.

7.

И-начнѣж акость часто азѣ подражавамѣ,
Противницѣ-тѣ сѣ за часѣ ги поражавамѣ,

Отѣ все най-дѣлѣхъ имамѣ носѣ

И вѣ златѣ дрѣхѣхъ вынѣжи бывамѣ Богѣ.

8.

Направенѣхъ сѣмѣ какѣ то ядамѣ но неотдавна,
Предѣ царѣ и предѣ обчарѣ потребѣ имамѣ

рабѣхъ

Кога сѣмѣ пѣленѣхъ огнѣмѣ мѣ не истрекаба,
Вѣ водѣ да сѣмѣ, вода-та мѣ не потопѣба.

9.

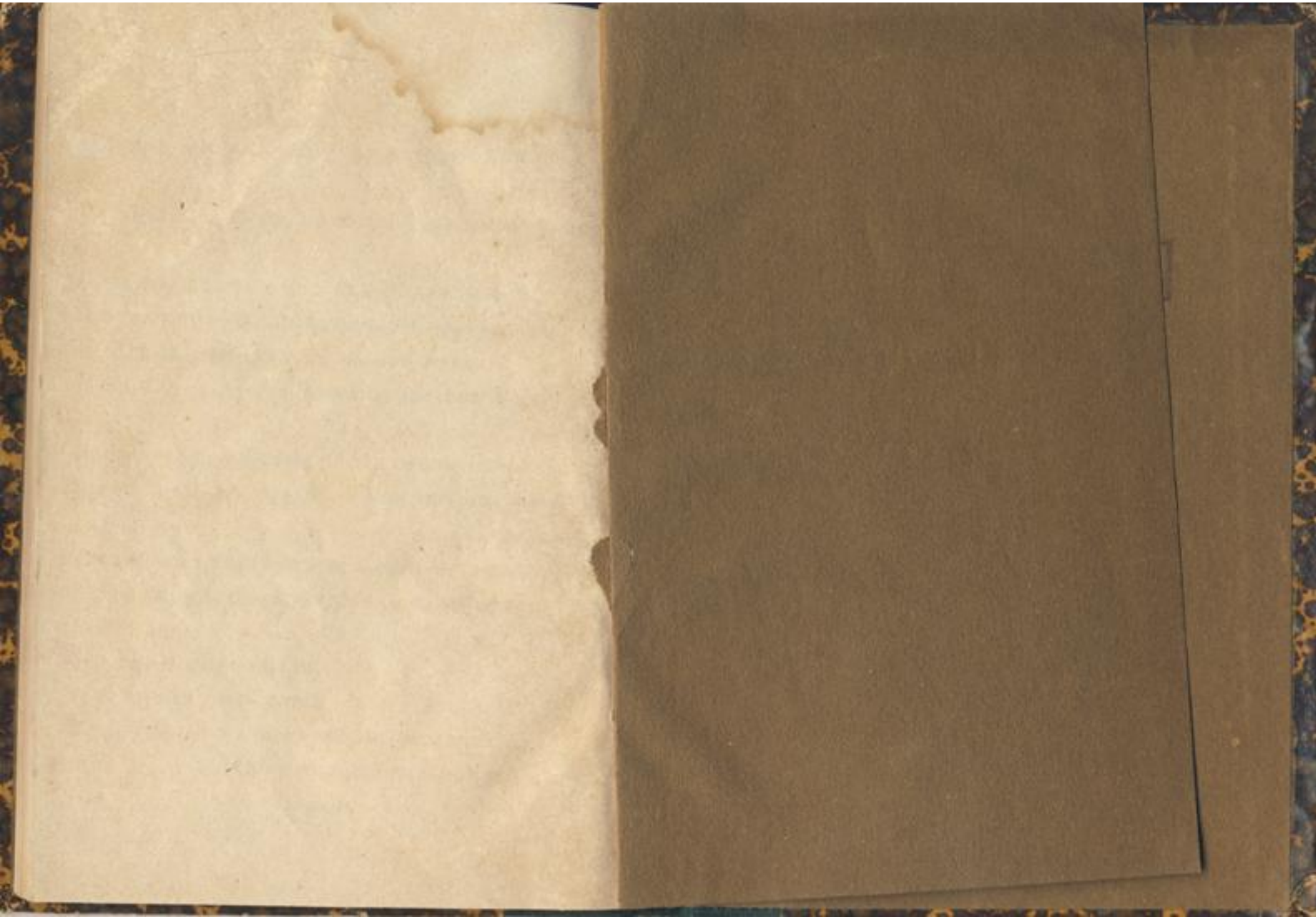
Что види рѣдко царѣ,

Я вижда чест'обчарѣ

То Богѣ не го е виждахъ ни отѣ край,

Яко че имашѣхъ ѹмѣхъ познай.

В рай.

Пров. 1957 г.

Р

Р 1 1986

Пров. 1957 г.

